

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 170/08-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o., so sídlom B., zastúpenej advokátom JUDr. L. L., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva vlastníť majetok a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 364/2005 z 15. decembra 2005 o náhrade trov konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2006 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B., spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorej obchodné meno bolo s účinnosťou od 28. júna 2007 zmenené na B., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“ alebo „obchodná spoločnosť“). V sťažnosti sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva vlastníť majetok a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) výrokom rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Co 364/2005 z 15. decembra 2005 o náhrade trov konania (ďalej aj „namietaný rozsudok krajského súdu“).

V súdnom konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 55/04 sa žalobkyňa domáhala proti sťažovateľke zaplata sumy 1 818 237 Sk s prísl. Uplatnená suma predstavovala súčet pracovnoprávných nárokov žalobkyne, ktoré jej mali vzniknúť na základe pracovného pomeru so sťažovateľkou. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 55/04 z 3. októbra 2005 návrhu žalobkyne vyhovel a zároveň zaviazal sťažovateľku na náhradu trov konania v sume 273 012 Sk. Sťažovateľka podala 14. novembra 2005 proti označenému prvostupňovému rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 16 Co 364/2005 z 15. decembra 2005 tak, že prvostupňový rozsudok vo veci samej zmenil a návrh žalobkyne v celom rozsahu zamietol a súčasne aplikujúc § 150 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) o trovách konania rozhodol tak, že úspešnej sťažovateľke náhradu trov celého konania nepriznal.

Sťažovateľka zastáva názor, že výrokom o náhrade trov konania v namietanom rozsudku boli porušené jej označené práva. V súvislosti s tým cituje relevantné články ústavy (čl. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1), listiny (čl. 36 ods. 1), dohovoru (čl. 6 ods. 1) a dodatkového protokolu (čl. 1) a poukazuje na to, že procesnoprávnymi predpismi, ktoré

vymedzujú postup pri poskytovaní súdnej ochrany, sú viazaní nielen účastníci súdneho konania, ale aj všeobecné súdy. Aplikácia hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov všeobecnými súdmi, prípadne ich výklad, ako predpoklad zákonnosti rozhodnutí všeobecných súdov, musí byť preto vždy v zhode s ústavnými princípmi.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu sťažovateľka vyvodzuje, že o svojvoľné alebo arbitrárne rozhodnutie ide aj vtedy, ak skutkové zistenia všeobecného súdu sú v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi.

V sťažnosti ďalej sťažovateľka poukazuje na odôvodnenie namietaného rozsudku krajského súdu a cituje jeho príslušnú časť, v ktorej sa odôvodňuje nepriznanie náhrady trov celého konania sťažovateľke.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka tvrdí, že *„dôvody Krajského súdu v Banskej Bystrici skutkovú podstatu ustanovenia § 150 Občianskeho súdneho poriadku zjavne nenaplnujú, extrémne vybočujú z jeho účelu a úplne im chýba aj logický zmysel, pričom niektoré jeho skutkové zistenia sú v extrémnom nesúlade s obsahom spisu. Preto jeho rozsudok v časti o náhrade trov konania je svojvoľný, teda, arbitrárny.“*

V súvislosti s tým sťažovateľka zdôrazňuje najmä skutočnosť, že *«vpredmetnom konaní pred všeobecným súdom nebol odporcom zakladateľ sťažovateľa, ale sťažovateľ. Preto zistenie krajského súdu v Banskej Bystrici, podľa ktorého „navrhovateľka bola zakladajúcou konateľkou spoločnosti odporcu, túto spoločnosť pre odporcu na území Slovenskej republiky pomáhala založiť“ nemajú oporu v spise»*.

Podľa sťažovateľky § 150 OSP nemožno považovať za predpis, ktorý by zakladal úplne voľnú diskreciu súdu. Toto ustanovenie nemožno vykladať tak, že kedykoľvek bez ohľadu na základnú zásadu rozhodovania o trovách konania ustanovenú v § 132 ods. 1 OSP možno na základe jeho aplikácie nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania.

Sťažovateľka sa na podporu svojej argumentácie odvoláva aj na názory z odbornej literatúry k tejto problematike, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu, z ktorých plynie, že dôvodom na aplikáciu § 150 OSP môžu byť jednak pomery účastníkov konania alebo aj okolnosti, ktoré súvisia s konaním. V danej veci podľa názoru sťažovateľky krajský súd odôvodnil aplikáciu § 150 OSP len takými okolnosťami, ktoré vôbec nesúvisia s konaním a nemajú žiadny význam pre aplikáciu tohoto ustanovenia.

Z odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu pritom sťažovateľka vyvodzuje, že návrh žalobkyne na začatie konania bol úplne neopodstatnený a jej nárok nemal žiaden právny základ. Účasť sťažovateľky ako odporcu v konaní pred všeobecnými súdmi bola vynútená podaním návrhu na začatie konania žalobkyňou.

Sťažovateľka argumentuje aj tým, že žalobkyňa v konaní postupovala účelovo a porušovala svoju povinnosť ustanovenú v § 101 ods. 1 OSP. Svoj nárok založila na zmluve, ktorú sama vyhotovila a ktorej obsah druhý konateľ sťažovateľky vôbec nepoznal, a na druhej strane sťažovateľka svoje práva v konaní pred všeobecnými súdmi uplatnila v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Okolnosť, že žalobkyňa vykonávala pre sťažovateľku istú činnosť, ju nezbavuje povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vznikli sťažovateľke ako následok jej správania, a nie je dôvodom na aplikáciu § 150 OSP.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti B. spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom B. (...), na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho základné právo vlastniť majetok a jeho základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. 12. 2005 sp. zn. 16 Co 364/2005 o náhrade trov konania porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 15. 12. 2005 sp. zn. 16 Co 364/2005 v časti výroku o náhrade trov konania sa zrušuje a vec mu v tomto rozsahu sa vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podstatou sťažnosti proti výroku rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Co 364/2005 z 15. decembra 2005 je odlišný právny názor sťažovateľky na výklad a aplikáciu ustanovenia § 150 OSP, podľa ktorého ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Sťažovateľka nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu, podľa ktorého ako dôvod hodný osobitného zreteľa na to, aby jej nebola priznaná náhrada trov celého konania napriek tomu, že bola v konaní úspešná, boli zohľadnené okolnosti súdnej veci, najmä to, že žalobkyňa bola zakladajúcou konateľkou obchodnej spoločnosti, ktorú na území Slovenskej republiky zakladala a od vzniku obchodnej spoločnosti až do svojho odvolania z funkcie konateľky zabezpečovala jej celý chod.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy) porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy). Ustanovenie § 150 OSP umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia celkom alebo sčasti nepriznal náhradu trov konania alebo plnú náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak patrí ich náhrada. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré zákon (Občiansky súdny poriadok) neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, treba prihliadnuť na osobné, zárobkové, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov, a to na obidvoch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pričom medze sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 142 ods. 1 OSP).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Požiadavka ústavne konformného odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každý výrok rozhodnutia, teda aj na rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu danom v § 212 ods. 1 a § 220 ods. 1 OSP účinného do 31. augusta 2005 prehodnotiac zistený skutkový stav a, ako už bolo uvedené, rozsudkom sp. zn. 16 Co 364/2005 z 15. decembra 2005 rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok vo veci samej zmenil a návrh žalobkyne v celom rozsahu zamietol. Súčasne aplikujúc § 150 OSP o trovách konania rozhodol tak, že úspešnej sťažovateľke náhradu trov celého konania nepriznal.

V časti týkajúcej sa výroku o nepriznaní náhrady trov konania v odôvodnení namietaného rozsudku krajský súd uviedol: „*Odporca mal v konaní úspech, preto mu podľa § 224 ods. 2 O. s. p. v súvisе s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. ako účastníkovi, ktorý bol v konaní úspešný, patrí náhrada trov celého konania. Krajský súd však v danej veci pre náhradu trov konania aplikoval ust. § 150 O. s. p., pričom ako dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov celého konania odporcovi (t. j. sťažovateľke, pozn.) krajský súd zohľadnil odolnosti súdnej veci, najmä skutočnosť, že navrhovateľka bola zakladajúcou konateľkou spoločnosti odporcu, túto spoločnosť pre odporcu na území Slovenskej republiky pomáhala založiť, starala sa až do svojho odvolania od vzniku spoločnosti o celý chod spoločnosti. Organizovala činnosť spoločnosti vo vzťahu k mandatárom, keď za celé obdobie od septembra 2002 do januára 2004 spolupracovala v mene spoločnosti asi s 500 až 600 mandatármi. Bolo by preto nespravodlivé, aby odporcovi zaplatila jeho trovy konania vzniklé. Krajský súd vychádzajúc z uvedeného preto náhradu trov celého konania odporcovi nepriznal.*“

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ani preskúmať, či v konaní bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým

k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Dôvody hodné osobitného zreteľa zistil krajský súd najmä v správaní žalobkyne ako zakladajúcej konateľky (jednej z dvoch prvých konateľov) obchodnej spoločnosti a jej osobného prínosu a podielu na zabezpečovaní predmetu jej činnosti v období od jej založenia až do odvolania z funkcie konateľky. Vo vzťahu k náhrade trov konania ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka bola síce v odvolacom konaní úspešná, ale vzhľadom na charakter prerokovanej veci a vzťah medzi účastníkmi konania, ako aj príspevie žalobkyne k realizácii chodu obchodnej spoločnosti jej nebola priznaná náhrada trov konania. Aplikácia ustanovenia § 150 OSP založená na výnimočnosti predmetu konania alebo pomerov na strane účastníkov je v danom prípade podľa názoru ústavného súdu odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne). Krajský súd v uznesení sp. zn. 16 Co 364/2005 z 15. decembra 2005, pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania, síce stručne, ale napriek tomu dostačujúco odôvodnil, v ktorých okolnostiach na strane účastníkov konania videl dôvody hodné osobitného zreteľa na aplikáciu ustanovenia § 150 OSP. Ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné, aby vzhľadom na celkové okolnosti daného prípadu a usporiadanie vzťahov medzi účastníkmi konania hradil každý účastník vlastné trovy sám. Skutkové a právne závery uvedené odôvodnení namietaného rozsudku krajského súdu týkajúcom sa nepriznania náhrady trov konania sťažovateľke nie sú v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich nemožno považovať za odporujúce citovaným článkom ústavy, listiny a dohovoru. Vzhľadom na to nemožno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia, a ústavný súd ich preto nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať a nahrádzať ich prípadne vlastnými.

Obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež konštatoval, že postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 16 Co 364/2005 z 15. decembra 2005 a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť odmietol po jej predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 151/05).

V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v súlade so svojou doterajšou judikatúrou, podľa ktorej (napr. m. m. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Preto o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu

vo výroku o trovách konania a o priznaní trov právneho zastúpenia) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2008